

Вось ён,
кукейнос – гняздо
князя Вячкі.

Мы раздушым гэты горад. Птушкі балотныя,
гады паўзучыя зрабяць гнёзды
ў чарапах яго жыхароў.

Кідай „кошку.“ У гэтым
месцы забарол ніжэй.

Хутчэй, браціла,
іісус і дзева марыя
абароняць нас!

ГЛУХАЯ НОЧ ПЛЫЛА
НАД КУКЕЙНОСАМ.

МЕНСК

ПОЛАЦК

УСЁ СПАКОЙНА,
ХАЛАДОК ...

ШУМ НЕЙКІ...
МОЖА ВЕЦЕР.

ЦІШЭЙ ТЭЎТОН. ЗАРАЗ
МЫ ПОЙДЗЕМ ДА СТЭГІСА-
ПЕЧНІКА КНЯЗЯ.

Сьпі Вячка. Сеньня ноччу
ты засьнеш наўекі.

СТЭГІС
АДЧЫНІ!
ГЭТА Я,
БРАЦІЛА.

кажуць, ты ўцёк у ры-
гу да гэтых псагалоўцаў,
якія апаганьваюць
магілы нашых продкаў

Дух хворы пасяліўся ў князёўны
соф'і. А я вылечу яе. Дзеля гэтага
я ў рыгу хадзіў за заморскай травой.
А гэта — божа пілігрым. Ён
хоца прыняць нашу веру

вось трава. Але піць
яе хворы можа толькі
ноччу, бо днём яна
губляе сваю сілу

Дык правядзі нас у апачывальню соф'і

Вось там
апачывальня.
Далей кроцце
самі...

СЧОУК!

А-А-А

Апошнія
ночы князь
Вячка
спаў мала

Хварэла дачка,
пяцігадовая
Соф'я. Маці яе,
з'вёні слава,
памерла.

Цяжкія думы былі ў Вячкі.
У цемры цякла дзвіна, балюча
было думаць, што за некалькі
попрышчаў ад кукейноса
Тэўтонскія рыцары паяць з яе
коней.

Што прынясе новы сьвітанак?

усе пішаш, клімята. Але перга-
ментамі не спыніш Тэўтонаў.
Тут патрэбен востры меч.

мудрае слова мацней за меч. А пішу я
пра Усяслава чарадзея, пра нашу Полацкую
зямлю, пра ўсю зямлю
славянскую.

Чым магу
дапамагчы

Мне нічога не трэба. Толькі твае людзі
часам выкопваюць з зямлі свяшчэнныя
камяні, ідалаў, дзедаўскую зброю ка-
сыцкі невядомых жывелаў. Няхай
заходзяць гэта, каб ведаць, што
было на нашай зямлі да нас. Вочы
жывых людзей не павінны
быць у павуцінны

хай
будзе
па
твойму

Што чутна, неядзділ

У каменны машок,
што пад церамам, папаліся
два тэўтонскія
пазутчыкі. Адзін
з іх нашае веры-
браціна.

А тэўтон
маўчыць —
скура моцная.

Я ездзіў летась да
альберта. Ён на крыжы кляўся, што
не мае ніякага зла супраць кукей-
носа не чалавек — сых зьмяіны!

Дай піташці, князь, нам
загадалі забіць
цябе, а дачку тваю
соф'ю — украсці

Хай дзяк
паспавядае
браціну. Ён
памрэ

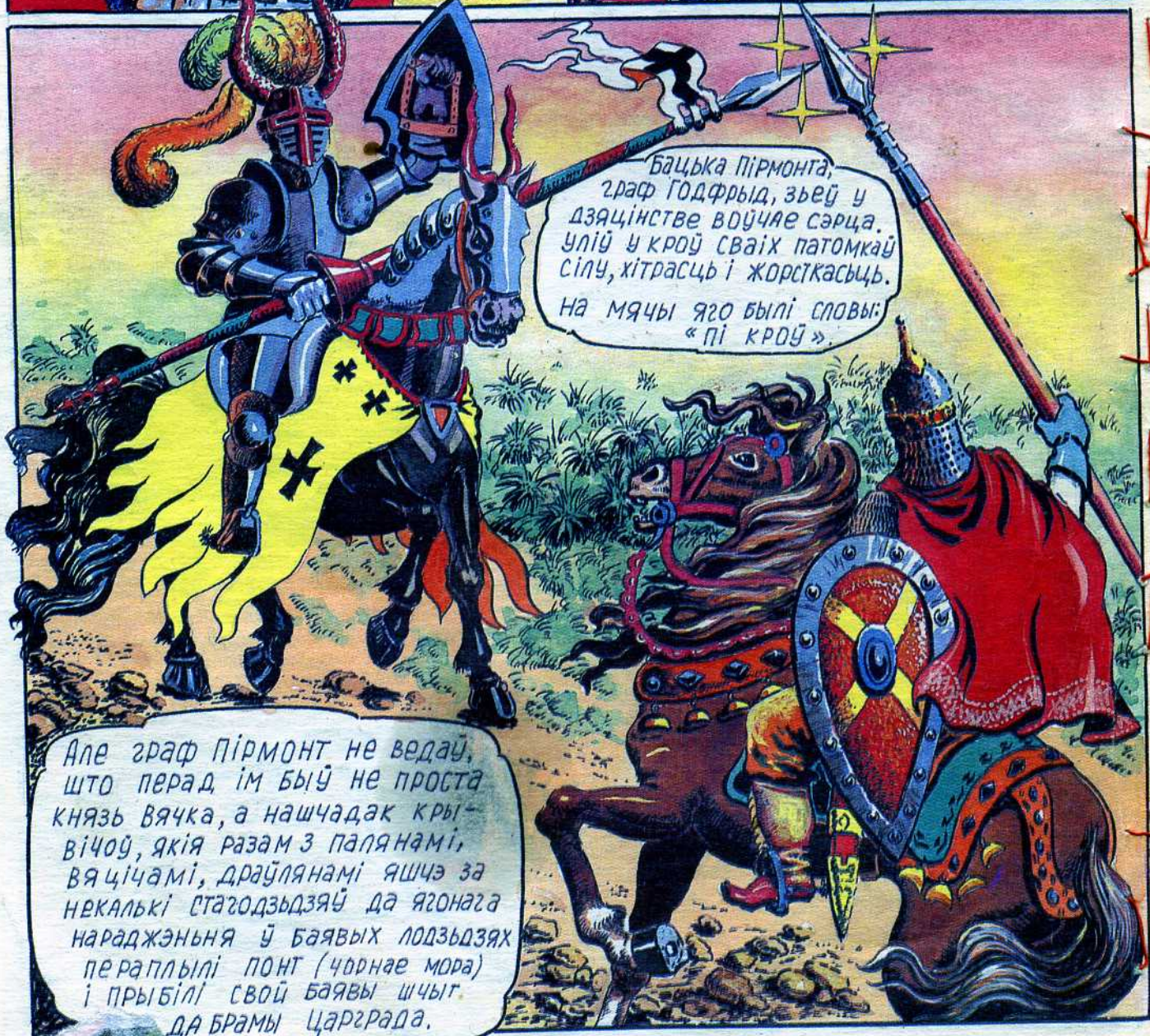
Я — граф Пірмонт, з ордэна
«Братоў рыцарства хрыстовага!»
Я плію на смерць! Забі мяне,
каб я хутчэй стаў перад
Божым прастолам!

Мечаносец, значыць?
Твой лёс у тваіх руках.
Мы сядземся з табой
у паядынку.

Маліся свайму
лацінскому
богу, тэўтон

Бацька Пірмонта,
граф Годфрыд, зьвеў у
дзяцінстве воўчае сэрца.
Уліў у кроў сваіх патомкаў
сілу, хітрасць і жорсткасьць.
На мячы яго былі словы:
«Пі кроў».

Але граф Пірмонт не ведаў,
што перад ім быў не проста
князь Вячка, а нашчадак крыві-
вічоў, якія разам з палянамі,
вяцічамі, драўлянамі яшчэ за
некалькі стагодзьдзяў да ягонага
нараджэньня ў баявых лодзьдзях
пераплылі понт (чорнае мора)
і прыбілі свой баявы шчыг
да брамы Царграда.